

УДК 342.9/349.3

СУТНІСТЬ ЕЛЕМЕНТІВ СТРУКТУРИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Севостьянова Н.І.

ESSENCE OF ELEMENTS OF THE STRUCTURE OF SOCIAL SECURITY OF PUBLIC SERVICE IN UKRAINE

Sevostianova N.I.

У статті проаналізовано сутність елементів структури соціального забезпечення публічної служби в Україні. Розкрито їх основні групи. Охарактеризовано зміст таких елементів.

***Ключові слова:** елемент структури, соціальне забезпечення, публічна служба, правове регулювання, соціальне законодавство.*

Актуальність даної теми дослідження можна пояснити багатозначно. Перш за все, Україна є соціальною державою, а отже соціальна захищеність її громадян є одним із пріоритетних напрямків її розвитку. Тож, встановлення структури соціального забезпечення публічної служби в Україні є актуальним з огляду на те, що публічні службовці є передусім громадянами нашої держави, які потребують від держави додаткового забезпечення, особливого соціального утримання, обслуговування, надання медичної допомоги тощо.

По-друге, в Україні досить нещодавно відбулась реформа публічної служби, яка мала суттєвий вплив на становлення даного інституту. Вітчизняна модель публічної служби була суттєво наближена до європейських стандартів, проте дана еволюція наразі не відобразилась у повній мірі на стані наукової дослідженості її компонентів. Наукове осмислення даної системи дозволить підвищити ефективність діяльності компетентних органів у досліджуваній сфері, адже належне соціальне

забезпечення публічної служби є можливим лише за умови визначеності та взаємодії кожного елементів, а також у разі забезпечення їх співіснування. Тому, питання структури соціального забезпечення публічної служби в Україні є також актуальним із огляду на те, що його сучасному стану приділена недостатня увага в науковій літературі.

По-третє, здійснене в даній роботі дослідження продемонструвало, що соціальне забезпечення публічної служби в Україні характеризується наявністю низки елементів, що дає підстави розуміти його значення як системи. Така сукупність правових засобів покликана забезпечити необхідні умови для поваги до основних прав і свобод публічного службовця, як носія та виконавця функцій держави, та як людини й громадянина. Водночас, склад даної системи на сьогодні не є встановленим, оскільки у правовій доктрині належним чином досліджені лише окремі її складові. Встановлення елементів системи соціального забезпечення публічної служби в Україні

сприятиме визначенню сутності кожної його складової, наявності проблемних моментів й прогалин, а також дозволить встановити особливості, не характерні іншим категоріям працівників. Тому, актуальність обраної теми дослідження, у тому числі полягає і у необхідності встановити сутність та склад усієї системи, й кожного її елементу.

Зростання вимог до підвищення наукової обґрунтованості соціального забезпечення публічної служби в Україні потребує як однозначної визначеності основних дефініцій, так і конкретизації характеристик й уточнення складових елементів даної системи. Проте, дані моменти не є на сьогодні відображеними у науковій літературі, тому загальний стан наукової дослідженості даного питання визначимо як вкрай низький. Проте, окремим елементам системи соціального забезпечення публічної служби в Україні все ж приділялась увага вітчизняними науковцями, тому серед дослідників даного питання, що здійснили найвагоміший науковий внесок у його сучасний стан, виділимо передусім імена тих, що досліджували питання публічної служби загалом та правового статусу її службовців. Такими дослідниками є: В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, Н.Б. Болотіна, М.І. Григорян, С.В. Заболотна, М.І. Іншин, А.В. Кірмач, Ю.В. Ковбасюк, В.Я. Малиновський, О.Ю. Оболенський, О.В. Петришин, В.П. Тимошук, М.М. Шумило та багатьох інших. Проте праці жодного із них у контексті структури соціального забезпечення публічної служби в Україні не мали комплексного характеру, тому як наслідок дослідження даного питання все ще залишається доцільним.

У енциклопедичних джерелах поняття «структура» роз'яснюється як взаєморозміщення та взаємозв'язок складових частин цілого [1, с. 1405]. Із цієї дефініції можна зробити висновок, що об'єктом нашого дослідження є уся

сукупність елементів системи соціального забезпечення публічних службовців, що характеризуються тісними зв'язками між собою і у сукупності формують єдине ціле. Аналіз наукової літератури продемонстрував, що на сьогодні питання структури соціального забезпечення публічних службовців не встановлювалось, тому відповідний аналіз варто здійснювати із урахуванням суміжних категорій – «структура забезпечення прав людини», «структура соціального забезпечення громадян», «структура соціального забезпечення працівників» тощо.

Охорона права публічного службовця на соціальне забезпечення здійснюється шляхом регламентації відповідних норм у актах законодавства. Наприклад, в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII [2] питанню соціального забезпечення суддів присвячено Розділ IX. У такий спосіб законодавець захищає право судді на соціальне забезпечення. У разі порушення даного права, посадові особи нестимуть відповідальність згідно норм Кодексу України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 №8073-X [3]. Близькою за значенням до «охорони» є категорія захисту права публічного службовця на соціальне забезпечення. Захист означає реагування на загрози та обмеження. У даному контексті публічним службовцям, як і всім іншим громадянам, гарантується право на захист. Водночас, правова природа досліджуваної категорії має особливу правову природу. У спеціальних нормативно-правових актах основна увага законодавця приділена саме реалізації права публічного службовця на соціальне забезпечення. Охорона та захист їх прав здійснюється на загальних засадах, тому у контексті соціального забезпечення публічних службовців дані елементи не відіграють основоположної ролі. Відносини



держави та публічних службовців є двосторонніми, оскільки останні здійснюючи її функції, отримують гарантії на додаткову допомогу та компенсації, і дане право є непорушним. Тому, варто розуміти, що соціальне забезпечення публічної служби, хоч і є вужчим поняттям, проте має містити значно ширше коло елементів, оскільки включає як елементи забезпечення прав людини, так і елементи, що розкривають специфіку досліджуваної категорії.

Ідентична із О.Ф. Скакун позиція належить О.В. Бабкіній, яка до механізму забезпечення прав і свобод людини віднесла тих самих три елементи – забезпечення реалізації, охорони та захисту [4, с. 51]. Це можна пояснити тим, що на сьогодні у юридичній науці основною концепцією структури механізму забезпечення прав людини є саме зазначена трьохелементна. Водночас, у наукових джерелах наявні й інші концепції, які переважно є дискусійними. Наприклад, В. Темченко до елементів забезпечення прав і основних свобод людини відносить заохочення, здійснення чи реалізацію, імплементацію та захист [5, с. 84]. Вважаємо дану позицію спірною з огляду на те, що імплементація прав виходить за межі сутності категорії забезпечення прав людини. Імплементацією є виконання державою міжнародних правових норм, що апіорі у контексті усіх інших виділених елементів, не може бути самостійною одиницею.

А.А. Романова до даної системи відносить чотири елементи: інституційне забезпечення, правове забезпечення, організаційне забезпечення, ресурсне забезпечення [6, с. 601]. Відзначимо доцільність існування такої концепції із огляду на сутність кожного із елементів. Так, інституційне забезпечення полягає у наявності системи державних органів, що в тій чи іншій мірі здійснюють соціальне забезпечення громадян. Наприклад,

Верховна Рада України здійснює законотворчу роботу у сфері забезпечення прав та свобод людини та громадянина та ратифікує міжнародні договори; Кабінет Міністрів України здійснює реалізацію норм законів України, у тому числі й Основного, указів Президента, а також забезпечує проведення державної політики у сфері соціального забезпечення громадян тощо. Ці ж державні органи мають безпосереднє відношення і до сфери соціального забезпечення публічних службовців. Групу правового забезпечення формують норми Конституції України [7], а також інші нормативно-правові акти, що здійснюють регламентацію відносин соціального забезпечення громадян. Наприклад, сферу соціального забезпечення публічних службовців врегульовуються норми Законів України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII [8], «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII [9], «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 № 580-VIII [10], «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 № 2728-III [11], «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII [2], «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» від 20.12.1991 № 2011-XII [12] тощо. До організаційного забезпечення на нашу думку необхідно віднести складові соціального забезпечення громадян – керуючись загальнотеоретичними концепціями, ними є реалізація, охорона та захист. Ресурсне забезпечення проявляється згідно таких показників, як матеріально-технічне, фінансово-економічне, кадрове, наукове та інформаційне забезпечення. Тобто, ним є сукупність засобів, наявність яких дозволяє досягнути головного результату – забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Прикладом ресурсного забезпечення публічних службовців є застосування матеріальних, побутових, професійних, пенсійних,

реабілітаційних, рекреаційних, ритуальних, компенсаційних та охоронних заходів. Таку позицію вважаємо найвдалішою з-поміж усіх проаналізованих нами, з огляду на її універсальність та змістовність. Недоліком загальноприйнятих наукових моделей є те, що вони по суті охоплюють лише одну групу елементів всієї системи соціального забезпечення, в той час як інші взагалі залишаються без уваги. Актуальність такої концепції підтверджується і в процесі аналізу наукової літератури.

Наприклад, В.В. Деріга у складі системи соціального захисту виділив соціальне страхування, соціальну допомогу та гарантії [13, с. 89], що можемо співставити із організаційною групою елементів, згідно попередньо розглянутої концепції, а також організаційну групу, яку складають Кабінет Міністрів України, Комітет з питань соціальної політики та праці, Міністерство соціальної політики, Управління праці та соціального захисту населення, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації [13, с. 93-95]. Не зважаючи на те, що соціальний захист є вужчим поняттям, аніж соціальне забезпечення, відзначимо саме здійснений науковцем поділ елементів. Як свідчить авторська позиція, структуру такої системи варто розглядати комплексно та різнобічно, не обмежуючись лише організаційними елементами.

Б.І. Сташків до складових соціального забезпечення відніс: 1) джерела фінансування – кошти, які спеціально накопичуються і виділяються на потреби соціального забезпечення; 2) інфраструктура соціального забезпечення - мережа соціальних установ з надання соціальних послуг та установ з надання адміністративних соціальних послуг (виплата грошових сум, надання субсидій тощо); 3) соціальні випадки - обставини, за яких особа втрачає трудовий дохід повністю або частково, несе додаткові витрати, зовсім не

має трудового доходу і через відсутність засобів до існування потребує матеріальної підтримки з боку суспільства; 4) коло осіб - особи, які потрапили у важкі життєві ситуації і втратили джерела засобів до існування чи зазнали додаткових витрат або не мають необхідного прожиткового мінімуму; 5) мета надання забезпечення; 6) види, форми і способи надання соціального забезпечення; 7) порядок надання соціального забезпечення - умови, за наявності яких особа має право на певний вид соціального забезпечення, порядок звернення та реалізації цього права [14, с. 24-26]. Така концепція є вдалою, проте досить неоднозначною. З однієї сторони, нею охоплено широке коло елементів, тож соціальне забезпечення розглядається різнобічно та фундаментально. З іншого боку, однорідні елементи доцільно структурувати, тож з даного аспекту наведена модель потребує удосконалення.

Таким чином, наведені підходи свідчать про те, що у концептуальному плані на сьогодні сформувалась лише загальна точка зору з приводу структури забезпечення прав людини. Моделі об'ємного трактування складу досліджуваного інституту нам видаються більш доцільними, проте на сьогодні вони не знаходять належної підтримки на науковому рівні. Важливість саме об'ємного аналізу структури соціального забезпечення публічної служби в Україні обумовлено його специфікою та соціальним контекстом. Як влучно відзначає В.М. Андріїв, забезпечення прав працівників є механізмом, який складається із механізму забезпечення прав людини, котрий в свою чергу має у своєму підпорядкуванні механізм забезпечення трудових прав працівника [15, с. 109]. Із цього слідує, що механізм соціального забезпечення публічних службовців складає механізм забезпечення прав людини, який в свою чергу включає соціальне забезпечення досліджуваної

категорії працівників. Таким чином, аналіз даного питання можливо здійснювати через призму розглянутих нами загальнотеоретичних категорій.

Водночас аналіз наукової літератури засвідчив відсутність моделей структури соціального забезпечення публічної служби в Україні чи окремих її елементів, наприклад структури соціального забезпечення державних службовців, прокурорів, поліцейських, суддів, військовослужбовців тощо. Тому, пропонуємо сформулювати сутність даної структури на основі правової природи законодавчо встановлених форм та заходів та фундаментальних елементів, деякі з яких були нами проаналізовані у даній роботі. Нами встановлено, що найбільш повно розкриває сутність забезпечення прав осіб така система, структурними елементами якої є інституційне забезпечення, правове забезпечення, організаційне забезпечення та ресурсне забезпечення. Вважаємо, що із урахуванням специфічних рис досліджуваного інституту, **структуру соціального забезпечення публічної служби в Україні становлять наступні елементи:**

1. Група статичних елементів – інституційне забезпечення, на існуванні якого наголошується у науковій літературі, у сфері соціального забезпечення публічних службовців має свої особливості. Його становлять, по-перше, органи державної влади, що в тій чи іншій мірі здійснюють соціальне забезпечення громадян – наприклад, наведені нами у даній роботі Верховна Рада України чи Кабінет Міністрів України у межах своїх повноважень. По-друге, відштовхуючись від сутності соціального забезпечення публічних службовців, особливістю даного інституту є специфічні інфраструктурні елементи, які суттєво відрізняються від інфраструктури соціального забезпечення громадян. Наприклад, аналіз норм Закону України

«Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII [8] засвідчує, що інфраструктуру соціального забезпечення державних службовців становить службове житло, а згідно норм Закону України «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 № 2728-III [11] до інфраструктури соціального забезпечення працівників дипломатичної служби та членів їх сімей варто віднести об'єкти нерухомості, земельні ділянки, санаторії, медичні заклади тощо. Також до елементів даної групи варто віднести джерела фінансування, тобто кошти, які спеціально накопичуються і виділяються на потреби соціального забезпечення, а також правові елементи, а саме норми Законів України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII, «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII, «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 № 580-VIII, «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 № 2728-III, «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII, «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» від 20.12.1991 № 2011-XII тощо. Об'єднання даних елементів у єдину групу обумовлено їх впливом на створення необхідних передумов для здійснення соціального забезпечення публічних службовців. Наявність нормативно-правової основи, системи компетентних органів, необхідної інфраструктури та фінансування, дозволяє публічним службовцям реалізовувати своє право на матеріальне забезпечення, соціальне утримання, обслуговування осіб, надання медичної допомоги тощо. Таким чином, **елементами статичної групи є:** 1) нормативно-правовий; 2) інституційний; 3) інфраструктурний; 4) фінансовий.

2. Група динамічних елементів – аналіз наукової літератури засвідчив, що соціальному забезпеченню публічної служби характерний передусім елемент реалізації права публічного службовця на соціальне



забезпечення. Реалізація права здійснюється за умови наявності трьох елементів, які серед іншого зокрема були виділені у концепції Б.І. Сташківа [14, с. 24-26]. Ними є, по-перше, коло осіб – тобто особи, які здійснюють діяльність на державних політичних посадах, у державних колегіальних органах, судді, прокурори, військовослужбовці, службовці альтернативної (невійськової) служби, інші державні службовці, патронатні службовці в державних органах, службовці в органах влади Автономної Республіки Крим та органах місцевого самоврядування. По-друге, до динамічних елементів варто віднести мету надання забезпечення, тобто певні життєві обставини, що спонукають публічного службовця звернутись за допомогою. По-третє, динамічним елементом є порядок надання соціального забезпечення, а саме наявність певних законодавчо встановлених умов, за яких особа має право на певний вид соціального забезпечення, порядок звернення та реалізації цього права. Тож, **динамічними елементами** є складові конкретних правових відносин щодо реалізації публічним службовцем свого права на соціальне забезпечення: 1) коло осіб соціального забезпечення; 2) мета соціального забезпечення; 3) порядок надання соціального забезпечення.

3. Група варіативних елементів – до третьої групи елементів сфері соціального забезпечення публічних службовців варто віднести всю сукупність заходів передбачених нормами чинного законодавства. В роботі нами неодноразово наголошувався їх перелік, тому зробимо висновок, що **дану групу становлять наступні елементи**: 1) матеріальний; 2) побутовий; 3) професійний; 4) пенсійний; 5) реабілітаційний; 6) рекреаційний; 7) ритуальний; 8) компенсаційний; 9) охоронний.

Підсумовуючи здійснене дослідження, варто зробити висновок про те, що нами встановлено розуміння соціального забезпечення публічних службовців не просто як теоретичну категорію, а як складний механізм, сформований із великої кількості елементів, яких перебувають між собою у сталих динамічних зв'язках, та відсутність будь-якого із числа яких унеможливить функціонування усього інституту. Дослідження засвідчило, що дане питання не є належним чином дослідженим у науковій літературі, а на законодавчому рівні відсутня чіткість у регламентації діяльності окремих елементів. Саме тому, загальнотеоретичні концепції, наближені за сутністю до досліджуваного явища, не є доцільними для застосування у даному контексті, а такі, що відповідають за змістом об'єкту нашого дослідження є відсутніми взагалі.

Література:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад, і голов. ред. В.Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.
2. Про судоустрій і статус суддів. Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2016. - № 31. - ст.545.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення. Закон України від 07.12.1984 №8073-X // Відомості Верховної Ради УРСР від 18.12.1984 — 1984 р. - № 51. - стаття 1122.
4. Бабкіна О. В. Теорія держави і права у схемах і визначеннях: Навч. посіб. / О. В. Бабкіна, К. Г. Волинка. — К.: МАУП, 2004. — 144 с.
5. Темченко В. Поняття та зміст форм забезпечення прав людини і основних свобод у міжнародних та правових актах / В. Темченко // Підприємництво, господарство і право. – 2005. – № 8. – С. 82–84.
6. Романова А.А. Система забезпечення прав і свобод людини та громадянина в Україні / А.А. Романова // Форум права. – 2012. – № 2. – С. 599–602.

7. Конституція України. Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. - № 30. - ст. 141.

8. Про державну службу. Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2016. - № 4. - ст.43.

9. Про прокуратуру. Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України від 16.01.2015 — 2015 р. - № 2-3. - стор. 54. - стаття 12.

10. Про Національну поліцію. Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України від 09.10.2015 — 2015 р. - № 40-41. - стор. 1970. - стаття 379.

11. Про дипломатичну службу. Закон України від 20.09.2001 № 2728-III // Відомості Верховної Ради України від 01.02.2002 — 2002 р. - № 5. - стаття 29

12. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей. Закон України від 20.12.1991 № 2011-XII // Відомості Верховної Ради України від 14.04.1992 — 1992 р. - № 15. - стаття 190.

13. Деріга В.В. Соціальна і гуманітарна політика: Навчальний посібник. – Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2012. – 178 с.

14. Сташків Б.І. Право соціального забезпечення. Загальна частина : навчальний посібник / Б. І. Сташків. – Чернігів : ПАТ "ПВК" "Десна", 2016.- 692 с.

15. Андрійв В.М. Система трудових прав працівників та механізм їх забезпечення. Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.05 - трудове право; право соціального забезпечення. – Національний університет «Одеська юридична академія». - Одеса, 2012. - 402 с.

References:

1. Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy / [uklad, i holov. red. V.T. Busel]. – К. ; Irpin : VTF «Perun», 2009. – 1736 s.

2. Pro sudoustrii i status suddiv. Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 № 1402-VIII // Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR). – 2016. - № 31. - st.545.

3. Kodeks Ukrainy pro administrativni pravoporushennia. Zakon Ukrainy vid 07.12.1984 №8073-X // Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR vid 18.12.1984 — 1984 r. - № 51. - stattia 1122.

4. Babkina O. V. Teoriia derzhavy i prava u skhemakh i vyznachenniakh: Navch. posib. / O. V. Babkina, K. H. Volynka. — К.: MAUP, 2004. — 144 s.

5. Temchenko V. Poniattia ta zmist form zabezpechennia prav liudyny i osnovnykh svobod u mizhnarodnykh ta pravovykh aktakh / V. Temchenko // Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i pravo. – 2005. – № 8. – S. 82–84.

6. Romanova A.A. Systema zabezpechennia prav i svobod liudyny ta hromadianyna v Ukraini / A.A. Romanova // Forum prava. – 2012. – № 2. – S. 599–602.

7. Konstytutsiia Ukrainy. Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 № 254k/96-VR // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR). – 1996. - № 30. - st. 141.

8. Pro derzhavnu sluzhbu. Zakon Ukrainy vid 10.12.2015 № 889-VIII // Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR). – 2016. - № 4. - st.43.

9. Pro prokuraturu. Zakon Ukrainy vid 14.10.2014 № 1697-VII // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 16.01.2015 — 2015 r. - № 2-3. - stor. 54. - stattia 12

10. Pro Natsionalnu politsiuu. Zakon Ukrainy vid 02.07.2015 № 580-VIII // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 09.10.2015 — 2015 r. - № 40-41. - stor. 1970. - stattia 379.

11. Pro dyplomatychnu sluzhbu. Zakon Ukrainy vid 20.09.2001 № 2728-III // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 01.02.2002 — 2002 r. - № 5. - stattia 29

12. Pro sotsialnyi i pravovyi zakhyst viiskovosluzhbovtsiv ta chleniv yikh simei. Zakon Ukrainy vid 20.12.1991 № 2011-XII // Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 14.04.1992 — 1992 r. - № 15. - stattia 190.

13. Dereha V.V. Sotsialna i humanitarna polityka: Navchalnyi posibnyk. – Mykolaiv: Vyd-vo ChDU im. Petra Mohyly, 2012. – 178 s.

14. Stashkiv B.I. Pravo sotsialnoho zabezpechennia. Zahalna chastyna : navchalnyi posibnyk / B. I. Stashkiv. – Chernihiv : PAT "PVK" "Desna", 2016.- 692 s.

15. Andriiv V.M. Systema trudovykh prav pratsivnykiv ta mekhanizm yikh zabezpechennia. Dysertatsiia na zdobuttia naukovoho stupenia doktora yurydychnykh nauk za spetsialnistiu 12.00.05 - trudove pravo; pravo sotsialnoho zabezpechennia. – Natsionalnyi universytet «Odeska yurydychna akademiia». - Odessa, 2012. - 402 s.

Севостьянова Н. И., *Сущность элементов структуры социального обеспечения публичной службы в Украине. - Статья.*

В статье проанализированы сущность элементов структуры социального обеспечения публичной службы в Украине. Раскрыто их основные группы. Охарактеризованы содержание таких элементов.

Ключевые слова: элемент структуры, социальное обеспечение, публичная служба, правовое регулирование, социальное законодательство.

Sevostianova N.I. *Essence of elements of the structure of social security of public service in Ukraine. - Article.*

In the article analyzed the essence of elements of the social security structure of public service in Ukraine. Their main groups are revealed. Characterized by the content of such elements.

Keywords: element of structure, social security, public service, legal regulation, social legislation.

Авторська довідка:

Севостьянова Н.І. - перший заступник Міністра юстиції України.

Стаття надійшла до редакції 12.12.2017 р.

Рецензент: д.ю.н., доцент М.М. Клемпарський.